

Kinderen verdienen al onze inzet

Cleo Hendriks (35) woont in Hasselt en werkt in Genk als advocate, gespecialiseerd in familierecht. Echtscheidingen zijn voor haar haast dagelijkse kost. Emotionele gebeurtenissen, niet in het minst voor kinderen. Een uitlaatklep vindt ze onder meer in vrijwilligerswerk bij YAR Vlaanderen, waar ze jongeren begeleid die het moeilijk hebben. Zelf wil ze ook graag een kind. Binnenkort hoopt ze zwanger te raken, ook al heeft ze geen partner. “Een beslissing die me veel tranen en angstzweet heeft gekost.”

“Kinderen mogen geen slachtoffer worden van een breuk waar ze niks mee te maken hebben”

Mijn ouders hebben me vrij open opgevoed. Diezelfde tolerante instelling vond ik terug bij mijn grootouders. Langs moeders kant leven ze nog. Daar was mijn grootvader scheidsrechter en gemeenteraadslid in Genk. Hij is een familieman en mijn grootmoeder een moederkloek. De ouders van mijn vader zijn overleden: mijn grootvader in 2005, mijn grootmoeder in oktober van vorig jaar. Ook ik heb een open geest, de basis voor mijn engagement. Ik wil iets betekenen voor anderen. En die kans vind ik in mijn werk.

Al op mijn acht jaar had ik beslist advocaat te worden, toen ik op televisie *L.A. Law* zag.”

Hartzeer

“Ik verkiez mensen boven cijfers. Bij een echtscheiding voor iedereen de beste oplossing vinden, is weliswaar een uitdaging. Elke echtscheiding is dan ook zeer ingrijpend. Mijn ervaring met familiebemiddeling helpt me wel. Ook als advocaat sta ik stil bij het hartzeer van mensen. Anders zou ik geen stap verder raken. Zo is het belangrijk dat de emoties eerst wat kunnen zakken. Mensen willen erkenning vinden voor wat er gebeurd is. Tegelijk heb ik oog voor wat recht is. Soms zijn mensen zo gekwetst, dat ze zich gewillig naar de slachtbank laten leiden, terwijl ze recht hebben op alimentatie.”

“Als er kinderen bij betrokken zijn, is het allerbelangrijkste met hen rekening te houden. Zij zien hun ouders niet alsof ze die kwijt zijn, dat is ook niet zo. Ze mogen niet het slachtoffer worden van een breuk waar ze niets mee te maken hebben. Als een van de ouders – ook al is het een cliënt – radicaal eist dat het kind geen contact meer mag hebben met de andere ouder, en er geen goede reden voor is, ga ik daar nooit in mee.”

“Ik leg veel van mezelf in mijn werk. En ik leer veel bij, bijvoorbeeld over relaties. Ik zie de valkuilen. Waar het verkeerd loopt. Over toegevingen doen, of niet. Over communiceren en proberen vol te houden. Elke relatie kent zijn moeilijke momenten. Ook bij mijn ouders was het niet altijd makkelijk, maar zij hebben het nooit opgegeven en zijn altijd blijven communiceren. Mijn mama komt uit een gezin met zeven kinderen, bij mijn papa zijn het er twee. Niemand daarvan is gescheiden. Het familiedevies luidt: je blijft samen, je doet je best, je werkt eraan... Maar ik zie ook heel veel mensen uit elkaar gaan en dat beïnvloedt je.”

Kinderwens

“Ik wou altijd al moeder worden. Nu is het bijna zover. De behandeling loopt. Ik word een bewust alleenstaande mama (bam),

want ik heb geen partner. Om tot die beslissing te komen heb ik veel tranen en angstzweet gelaten. Het is evenmin evident daar open over te zijn. Onze maatschappij vindt dat je met twee moet zijn om kinderen op te voeden. Maar mijn moederhart wil een kind.”

“Hoe het komt dat ik geen relatie heb? Vandaag de dag is er veel keuze. De wereld ligt open. Je trouwt nu ook uit liefde, vroeger meer om materiële redenen. De verwachtingen zijn hooggespannen. Je partner moet de beste vriend, de beste bedgenoot en de beste papa zijn. Op de sociale media zie je koppels stralen en dan maak je de vergelijking. Toegegeven, ik ben niet zomaar tevreden over een potentiële partner. Ik weet heel goed wat ik wil en niet wil, ik doe graag mijn eigen ding en ben graag alleen. Ik lijk niemand nodig te hebben. Hoewel ik super sociaal ben, wil ik graag minstens een avond per week alleen zijn. Dan zit ik in de zetel een uur lang naar buiten te turen, kijk ik televisie, lees, schrijf of sport ik. In alle rust, zonder te babbelen.”

“Natuurlijk wil ik graag een liefdespartner,

maar de realiteit is dat ik alleen ben. Het is wat het is, ik probeer daar het beste van te maken. En alle hobbels in de weg ten spijt, wil ik mama worden. Dat een kind geen papa heeft, is niet ideaal. Maar ik heb mijn ouders, familie en veel vrienden die me ongelooflijk steunen. Zij zijn – naast de twee kinderen die mijn broer heeft - ook klaar voor *mijn* kindje.”

Jongerencoach

“In mijn vrije tijd ben ik jongerencoach bij YAR Vlaanderen. Ik begeleid jongens en meisjes tussen 15 en 18 jaar die frequent problemen hebben, op alle mogelijke vlakken. Soms is er sprake van mishandeling, zijn ze als kind verlaten of hebben ze een misdrijf gepleegd. De aanmelding gebeurt via de school, het CLB of de jeugdrechter. Tijdens een voortraject bepalen de jongeren drie doelstellingen. Nadien krijgen ze een individuele begeleiding door vrijwilligers zoals ik, aan een tempo van een afspraak per week. Meestal gaan we iets drinken, eten, wandelen of naar

“Onze maatschappij vindt dat je met twee moet zijn om kinderen op te voeden. Maar mijn moederhart wil een kind”

e-bike Challenge *hét nieuwe indoor e-bike testevent*

za 18 & zo 19 februari 2017
Flanders Expo Gent
 met gratis toegang tot Mount Expo en de Fiets en Wandelbeurs

3,50 EURO ONLINE KORTING!
 via ebikechallenge.be/ticketshop/trok

Alleen geldig bij aankoop van een e-ticket in voorverkoop.
 Aanbieding geldt niet voor kopers Jongerenkaart.

ebikechallenge.be

onderdeel van outdoor

Fiets en Wandelbeurs

NIEUWE LOCATIE!

Flanders Expo Gent
 za 18 & zo 19 februari 2017
 met gratis toegang tot e-bike Challenge en Mount Expo

3,50 euro online korting!
 via fietsenwandelbeurs.be/ticketshop/trok

Bestemd voor leden Okra.
 Niet geldig in combinatie met andere aanbiedingen.

fietsenwandelbeurs.be

“Door jongerencoach te zijn, ben ik me ervan bewust hoeveel geluk ik al gehad heb”

de cinema. We zien elkaar wel nooit bij mij thuis. De jongere kan me ook op elk moment opbellen of sms'en. Aangezien de jongeren zelf hun doelen stellen, is het aan hen om die te realiseren. De jongerencoach gaat een eindje mee, luistert, moedigt aan en ondersteunt, maar doet niets in de plaats van. Het is de jongere die het moet doen! Dat is anders dan wat de hulpverlening vaak biedt, maar het werkt. Wij praten ook niet altijd over de problemen, maar doen soms gewoon iets leuks. We oordelen evenmin. Is er een crisismoment, dan staat we paraat. En zo groeit gaandeweg een vertrouwensband en zet de jongere stappen.”

“Jongerencoach zijn bij YAR Vlaanderen is een aanrader. Alleen al omdat ik tijdens mijn opleiding als coach een spiegel voorgehouden kreeg. Ik ben vrij dominant, reik vaak zelf oplossingen aan of doe iets voor iemand. Maar dat werkt niet. Mensen moeten hun eigen keuzes maken. Ook in mijn eigen leven, moet ik leren loslaten. Straks bijvoorbeeld, als toekomstige moeder. YAR zegt: ‘Het is wat het is!’ Je kan het niet in de plaats doen van de jongere, maar door er gewoon te zijn en te luisteren, kan je wel veel betekenen. Jongerencoach zijn

maakt me er ook zeer bewust van hoeveel geluk ik eigenlijk tot hiertoe in mijn leven had. Als maatschappij zetten wij veel te weinig in op de jeugd.”

Hart onder de riem

“Ik schrijf ook heel graag. Sinds kort kan ik mijn ei kwijt op de blog *De Kleine Ring* en ik ga schrijven over het alleenstaand moederschap, waar weinig over te vinden is. Daarmee wil ik andere bams een hart onder de riem steken. Natuurlijk moet er ook brood op de plank komen. Maar ik leef niet om te werken, ik werk om te kunnen leven. Ik ben een optimist. Uiteraard krijg je soms te maken met tegenslagen. Mijn grootmoeder was klaar om te sterven, een vriend van 27 die verongelukte was dat niet. Ik ben iemand die veel babbelt en veel deelt. Maar als het heel moeilijk gaat, doe ik dat vaak net niet en ga ik te zeer relativieren. Gelukkig zijn vrienden er wanneer nodig. Vrienden zijn eerlijk. Zelfs al delen ze niet dezelfde mening, toch steunen ze elkaar. Als ik op mijn sterfbed lig, wil ik zelf dan ook een goed mens geweest zijn, die iets betekent heeft voor anderen.”

■ Tekst: Dominique Coopman
Foto's: Renaat Nijs